

Samfundet
tilbyder
vaccination af
børn for at skåne
dem for sygdom.

Nyt Aspekt har
talt med den
antroposofiske
læge Eddie
Jalving, der ikke
mener, at al
sygdom er af det
onde
— tværtimod!

Febersygdomme hos børn kan
have en positiv indvirkning
på barnets udvikling.

© Nordfoto

De værdifulde sygdomme

Interview: Jacob Vedelsby

- Ved fødslen er det lille barns krop bærer af arvemæssige præg fra de forældre, barnet har valgt. Men i løbet af de første syv leveår omformer barnet denne første krop til sin helt egen. Til et finstemt og passende instrument for sin videre udvikling gennem livet.

- I denne proces er febersygdommene vigtige. Når barnet har feber, indebærer dette altid en nedbrydningsproces, hvor protein udskilles gennem sved, urin, åndedræt

og ved hududslet. Og det er såre godt. For al opbygning forudsætter nedbrydning!

Sådan siger Eddie Jalving, der er speciallæge i almen medicin - og antroposofisk læge. Han fortsætter:

- Derfor mener jeg, at man så lidt som muligt skal gribe ind for at dæmpe feber og ud-slet. Barnet skal møde en mængde mikroorganismer for herigennem at blive "kompetent" i sin måde at takle omverdenen på.

- Under en børnesygdom med høj feber vil barnets sanseoplevelser ændres. Lys, lyd, lugt og smag opleves anderledes, og kroppen fornemmes på en ny måde både indefra og i forhold til omgivelserne.

- Når feberen er væk, vil barnet ofte opleve sig selv og verden på en ny måde; og måske har fx smag, appetit og motoriske færdigheder forandret sig.

- Det er karakteristisk, at et barn, som har overstået en sådan sygdom, tager et syvmileskridt i sin udvikling. Det er derfor, vi i den antroposofiske lægekunst mener, at febersygdomme hos børn skal ses som noget meningsfuldt og gavnligt, forklarer Eddie Jalving.

En modningsproces

Samfundet anbefaler vaccination mod difteritis, stivkrampe, kighoste, polio og hjernehindebetændelse, når

barnet er tre måneder, samt mod mæslinger, fåresyge og røde hunde i 15-måneders alderen.

- Nogle af disse sygdomme er lidelser, som enten er udryddet eller kun optræder langt fra Danmark og derfor næppe kan udgøre nogen nævneværdig risiko for spædbørn, siger Jalving.

- Men kighoste og de klassiske børnesygdomme mæslinger, røde hunde og fåresyge indtager for mig at se en særstilling. De er netop børnesygdomme og indebærer alle noget positivt for det barn, som gennemlever dem "in natura".

- Barnet får gennemarbejdet sin krop og forandres i

sygdomsforløbet, og man kan derfor se børnesygdommene som en modningsproces, hvor barnet finder en ny platform at udvikle sig videre fra - både på det fysiske, sjælelige og åndelige plan.

- Men sygdom indebærer altid en risiko, og børnesygdommene er ingen undtagelse, understreger Jalving.

Forældrenes valg

- I spørgsmålet om vaccination er det forældrene, som

skal vælge for barnet. Og det valg præges af ens syn på sygdom og sundhed.

- Som læge er man en rådgivende instans, der står til rådighed med information. Aldrig med forsøg på tvang eller overtalelse. For vaccination er en frivillig sag. Og forældrene må orientere sig og træffe deres egen afgørelse, pointerer Jalving.

- I de første spæde år skal barnets liv efter min og antroposofiens opfattelse mest af

alt handle om modernælk, modernærhed og varme, og om at komme ind i noget rytmisk og ganske langsomt blive jordmenneske. Og forældrenes opgave er at beskytte barnet og give det kvalitet i alle de sanseoplevelser, det møder.

- Jeg kunne ønske mig, at den gængse sygdomsopfattelse, der er præget af angst og uro, transformeres i retning af tillid til barnets egne,

lægende kræfter.

- Vi skal lære at opfatte febersygdomme, herunder børnesygdommene, som noget meningsfuldt snarere end som en fare og en trussel. Og vi skal se i øjnene, at sygdommene både på kort og lang sigt kan have en positiv indvirkning på barnets udvikling, slutter Eddie Jalving.

"Kolde" sygdomme

Har et barn svært ved at få feber - bl.a. på grund af de manglende børnesygdomme - er der en øget risiko for, at der ophobes affaldsprodukter i organismen.

Senere, som voksen, vil personen sandsynligvis have en tilsvarende øget risiko for at blive ramt af det, antroposofien kalder "kolde" sygdomme. Det er fx gigt, astma, kræft, diabetes og hjertekarsygdomme.

Den eksplosionsagtige udvikling i forekomsten af disse sygdomme er sket sideløbende med, at mennesket er blevet dårligere og dårligere til at få feber - og sideløbende med, at man via et stadigt mere omfattende vaccinationsprogram har frataget barnet en naturlig udvikling i de første altafgørende år.

Eddie Jalving er speciallæge i almen medicin samt antroposofisk læge (uddannet i Schweiz og Sverige). Han har privat praksis i Humlebæk i Nordsjælland, er kommunalt ansat skolelæge og underviser i antroposofisk lægekunst.

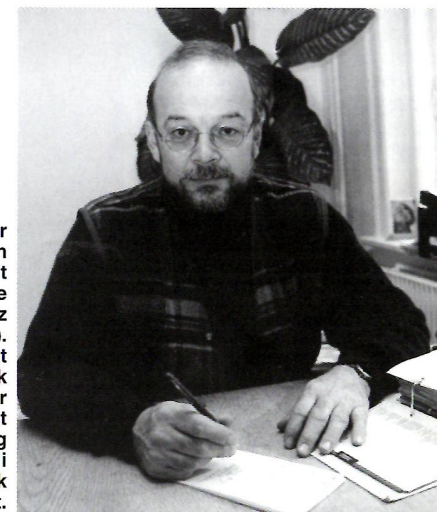

Foto: Jens Jørgen Essendrop

Fænomenet feber

Vores "varmeorganisme" er bærer af vores jeg-natur. Ved enhver febersygdom er *jeget* derfor involveret - legemets og sjælens udvikling hænger uløseligt sammen.

Hvis vi vil forstå fænomenet feber, må vi betragte det i sammenhæng med andre udtryksformer for varme. Her ved viser varmen sig ikke kun som noget, der kan måles med et termometer, men også som udtryk for sjælelig og åndelig aktivitet.

Det varmer os at se et elsket menneske. Vi kan få det varmt helt ud i tåpidserne, når en idé lyser op for os, og

hvis vi begejstres for et ideal. Også ved vrede eller skam kan varme og røde strømme op i ansigtet på os.

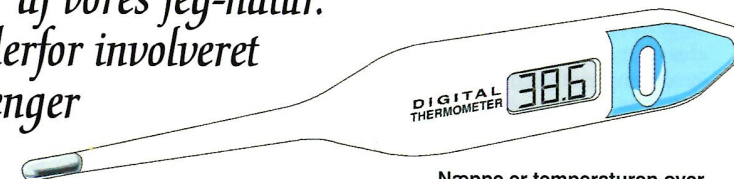
Ved skræk og angst, ja endda ved had og misundelse, stivner blodet næsten i årerne på os. Under visse omstændigheder bliver vi kølige og blege. Vi taler om iskold stemning eller om lunken høflighed.

Vor legemlige og åndelige

ydeevne er afhængig af en idealtemperatur på ca. 37 grader, som legemet opretholder. Ved at svede befrier vi os for overskydende varme, og i kulde forsøger vi at få temperaturen til at stige ved muskelsitren. Hverken når vi sveder eller fryser, kan vi tænke og handle koncentreret.

Næppe er temperaturen over 38,5 grader, før barnet får et feberstillende middel. Men forhindres kroppen derved i selv at arbejde med sygdommen?

Også i naturen er alle processer præget af varmegraden, der fx bestemmer, om et stof er fast, flydende eller luftformet. Kun temperaturen gennemtrænger alle tilværelsesformer og kan bevirke overgang fra én tilstand

Verden opleves måske på en helt ny måde bagefter ... En børnesygdom med høj feber ændrer barnets sanseoplevelser, og det kan tage et syvmileskridt i sin udvikling.

© Tony Stone Images/Roy Gumpel

til en anden.

I den menneskelige organisme bestemmes stofskifteprocesserne af den varme, som blodcirkulationen regulerer. Om et stof forbliver strømmende, aflejres, udåndes eller forbrændes - alt dette afhænger af varmemiljøet.

Betragtet på denne måde er varmen ikke kun *udtryk* for vores legemlige og sjælelige aktiviteter, men er også deres *formidler*. Sjælelige rørelser kan øge blodcirkulationen; omvendt kan den ved stofskiftet opståede varme forøge ydeevnen.

Vi kan benævne helheden af legemlige og sjælelige varmeprocesser som en "varmeorganisme", fordi der i disse processer er en gensidig indvirkning og forbundethed ligesom i en levende organisme.

Varmens ensartede natur i sjæl, legeme og ånd bevirker, at jeget kan føle sig som et i sig selv sluttet væsen, virksomt i alle tre regioner.

Derfor kan vi også sige, at varmeorganismen er bærer af menneskets jeg-natur. Da enhver sygdom bevirker en forandring i varmeorganismen, er jeget altid medinddraget og "engageret" ved sygdom.

Ulykke eller udvikling?

Feber er en kriseagtig forandring i varmestrukturen, der kan opstå af de mest forskellige årsager. Hos børn kan det fx være fødselsdagsfester, lange rejser, vejrförandring, afkøling eller tandgennembrud. Alt dette kan have indflydelse på organismen og også føre til, at sygdomsskimm kan finde fodfæste.

Så findes der ejendomme-

ligheder: Et barn, der "aldrig" har feber; et barn med længere, lette temperaturstigninger; et barn med kortvarige anfald af høj feber.

Der er hele familier, hvis børn ligger med næsen i vejret, mens nabobørnene endnu springer rundt i vandpytterne. Så bytter de roller, og ikke sjældent gennemgår den sidst syge infektionen særlig grundigt.

Hos de voksne er der andre ejendommeligheder. Måske har én, der arbejder gerne og hårdt, men i en god rytme, meget sjældnere influenza end én, der ofte må "slappe af".

Kan den første måske sætte mere jeg-gennemtrængt varmeaktivitet i bevægelse? Kan feber måske også være et forsøg på forbigående at styrke det sjæleligt-åndeliges ind-

griben i legemet eller på at skaffe erstatning for for ringe sjælelig aktivitet?

Feberen hjælper jeget med at tilpasse det nedarvede legeme, så jeget bedre kan bringe sig selv til udtryk gennem det. Den, der finder denne sammenhæng indlysende, ledsager sit barns febertilstand med en helt anden interesse og betragter den ikke mere som en ulykke, men som en chance for barnets vilje til at individualisere sit legeme.

I det ydre kommer det fx til udtryk i, at det vægttab, der følger med enhver febersygdom, bagefter hurtigt udlignes. Man får indtryk af, at barnet har nedbrudt noget af sit nedarvede legeme og under sin varmeorganismes eget regi bygget det op igen.

Dette har vi erfaret i vores

konsultationer utallige gange, og det har lært os, hvordan en højfebril influenza, en veloverstået lungebetændelse eller endda mæslinger har indledt en ny, mere stabil fase i barnets udvikling.

God øvelse - med måde

Denne virkning af feber i kroppen kan sammenlignes med god pædagogik på det sjælelige område: Barnet har lært noget ved at anstrenge sig. Så ville det være upædagogisk hele tiden at sige: *Lad være med det, det må du ikke.*

Desværre handler mange forældre sådan ved infektionssygdomme: Næppe er temperaturen kommet over 38,5 grader, før barnet får et feberstillende middel. Og hvis der er betændelse, bliver der tillige straks givet et antibiotikum.

Organismen får ikke lejlighed til frit selv at beskæftige sig med sygdommen. Hertil kommer, at organismen i alvorlige tilfælde mangler "elasticitet" og øvelse i at mestre mere vanskelige opgaver end infektionssygdomme.

Men det er en kendt sag, at der kan opstå reaktioner, der dramatisk "skyder over målet", som fx ved feberkrampe, og at der også er sygdomsforløb, der fører til skader i udviklingen. At

imødegå disse forløb er lægekunstens egentlige opgave.

Den, der i sygdomsbehandling orienterer sig om barnets udviklingssituation, vil lige så vel tage afstand fra på må og få at give et feberstillende middel som fra principielt at undlade det. For enhver feberbehandling ud fra en forkert vurdering af barnets egenaktivitet vil have en uheldig virkning på barnets udvikling.

Det ene barn behøver temperaturforhøjelsen for at kunne sætte sin stofskifteaktivitet i vejret og kunne arbejde på sin legemlige tilstand; et andet barn bliver svækket for meget ved en kraftig feberreaktion, som derfor må forhindres.

Det er smukt at se, når tiliden til barnets egne kræfter genopstår i familien, fx når barnet efter sit første anfald af feberkrampe overstår sin næste febersygdom med 40 grader uden at få krampe. Det har lært at omgås feberen.

Vi håber, at et sådant samarbejde mellem forældre og læge - et samarbejde, som er kritisk og orienteret mod det enkelte barn - igen vil gribe mere om sig. □

Sammendrag fra bladet Valby Naturlig'vis, kilde: den tyske bog "Børnekonsultation" af Göebel & Glöckler.

Når barnet er vaccineret

De forældre der forstår, hvilken betydning det kan have for barnets udvikling at gennemgå en børnesygdom, vil ofte være bekymrede, hvis barnet allerede er blevet vaccineret.

Rudolf Steiner har herom udtalt: *Vaccination vil ikke skade noget menneske, der senere i livet får en spirituel opdragelse.*

Hermed menes, at menneskets åndelige væsen anspores tilstrækkeligt til udfoldelse af sin egen aktivitet, og at der ikke - gennem ensidig materialisme - lægges hindringer i vejen for opdagelsen af ens egen uforgængelige åndelige natur.